

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากการคำนวณหาคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบลักษณะนาม ภาษาไทย ปรากฏว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นตามลำดับ และเมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยในข้อ 1 นี้คล้ายกับผลการศึกษาของชิลด์สและสไตเนอร์⁵⁸ (Shields and Steiner, 1973) ซึ่งศึกษาความสามารถทางด้านภาษาของเด็ก (ตั้งเฝ้าดูมาแล้วในบทที่ 1) สรุปว่า ค่าเฉลี่ยความยาวของคำพูดจะเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ นอกจากนี้การศึกษาของเมนยูก⁵⁹ (Menyuk, 1964) ซึ่งศึกษาความสามารถทางด้านภาษาเช่นกัน (ตั้งเฝ้าดูมาแล้วในบทที่) ก็ได้ผลคล้ายกัน ซึ่งสรุปได้ว่าจำนวนประโยคที่เด็กใช้จะพัฒนาตามลำดับอายุที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นเมื่อดูผลการวิจัยในข้อ 1 ของผู้วิจัยแล้วพอจะกล่าวได้ว่า ความสามารถของนักเรียนในการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทยที่ถูกต้องตามภาษาเขียนจะพัฒนาตามอายุที่เพิ่มขึ้น เมื่อดูส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละระดับอายุก็มีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นว่า ค่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจะลดลงเมื่ออายุเพิ่มขึ้น ซึ่งน่าจะกล่าวได้ว่าเด็กแต่ละระดับอายุน้อยจะมีความสามารถภายในกลุ่มแตกต่างกันมาก ส่วนเด็กแต่ละระดับอายุมากจะมีความสามารถภายในกลุ่มแตกต่างกันน้อย ซึ่งผลการวิจัยนี้ตรงกับความคิดเห็นของแครอลล์⁶⁰ (Carroll) ที่กล่าวว่า ส่วน

⁵⁸ Shields and Steiner, loc.cit.

⁵⁹ Menyuk, "Syntactic Rules used by children from Preschool through First Grade, "loc.cit.

⁶⁰ Reed, op.cit., pp. 97 - 156.

เบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบทดสอบจะลดลงเมื่ออายุเพิ่มขึ้น นอกจากนี้การวิจัยของ เมนยुक⁶¹ ซึ่งศึกษาการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ของเด็กเตรียมอนุบาลและเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าเด็กประถมศึกษปีที่ 1 จะใช้จำนวนประโยคมากกว่าเด็กอนุบาล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .01$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจะลดลงตามอายุที่เพิ่มขึ้น นั่นคือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเด็กเตรียมอนุบาลเท่ากับ 16.7 ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ 15.2 แต่เมื่อแยกพิจารณาคุณค่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละระดับอายุของการวิจัยของผู้วิจัยครั้งนี้แล้วพบว่า ค่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มากกว่าของชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ค่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มากกว่าของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และค่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มากกว่าของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยไม่ทราบแน่นอนว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น แต่พอจะพูดได้ว่าอาจจะเป็นเพราะความแตกต่างในด้านการสอน ซึ่งครูที่สอนในแต่ละระดับชั้นเป็นครูคนละคนกัน อาจจะเน้นสอนเกี่ยวกับเรื่องลักษณะนามภาษาไทยมากน้อยต่างกัน และนอกจากนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นนักเรียนที่อยู่ต่างโรงเรียนกัน ส่วนนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก็เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากโรงเรียนต่าง ๆ ถึง 3 โรงเรียน ซึ่งอาจจะมี ความแตกต่างในด้านการสอนเช่นกัน ทั้งหมดนี้จึงน่าจะ เป็นสาเหตุที่ทำให้ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มากกว่าของชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มากกว่าของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มากกว่าของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2. ความสามารถในการใช้ลักษณนาม ภาษาไทยพบว่า มีจำนวนคำนามเพียง ร้อยละ 8 เท่านั้นที่จำนวนนักเรียนใช้ลักษณนาม ภาษาไทยมาขยายได้ถูกต้องตามภาษาเขียน เพิ่มขึ้นตามลำดับอายุอย่างชัดเจน ที่เหลืออีกร้อยละ 92 นั้นจำนวนนักเรียนใช้ลักษณนาม มาขยายได้ถูกต้อง ไม่เพิ่มตามลำดับอายุคือ ใช้ลักษณนาม ภาษาไทยที่ถูกต้องตามภาษาเขียน

⁶¹

Menyuk, "Syntactic Structure in the Language of Children,"

เพิ่มขึ้นหรือลดลงจากระดับอายุหนึ่งไปยังอีกระดับอายุหนึ่ง แต่เมื่อดูจากการนำคะแนนเฉลี่ย มาเขียนเป็นแผนภูมิแล้วจะเห็นว่า ความสามารถในการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทยที่ถูกต้องตาม ภาษาเขียนจะพัฒนาตามระดับอายุที่เพิ่มขึ้น โดยจะเพิ่มอย่างรวดเร็วในตอนแรก ๆ ส่วน ในระยะต่อไปก็จะเพิ่มอย่างช้า ๆ ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของเมนยुक⁶² ซึ่งกล่าวว่า พัฒนาการ ของโครงสร้างประโยคของเด็กที่จะตรงไปสู่ระดับพัฒนาการของผู้ใหญ่ไม่ได้ก้าวไปตาม ลำดับอย่างสม่ำเสมอ (Smooth Progressive) แต่จะพัฒนาอย่างรวดเร็วในตอนต้น ๆ และค่อย ๆ ชาลงในตอนต่อมา

3. สำหรับนักเรียนระดับอายุ 8/2 ปี 10/0 ปี และ 12/0 ปี มีจำนวน นักเรียนเกินกว่าร้อยละ 50 ในแต่ละระดับอายุไม่ตอบลักษณะนาม ที่ถูกต้องตามภาษาเขียน (โดยทิ้งของคำตอบในวงไว้) คิดเป็นร้อยละของลักษณะนาม ที่ตรงตามภาษาเขียนดังนี้

ระดับอายุ 8/2 ปี	ร้อยละ 23.5	ตัว
ระดับอายุ 10/0 ปี	ร้อยละ 8.0	ตัว
ระดับอายุ 12/0 ปี	ร้อยละ 3.0	ตัว

เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ลักษณะนาม ภาษาไทยที่ถูกต้องตามภาษาเขียนเหล่านี้ยังไม่เป็นที่คุ้นเคยสำหรับเด็กในระดับอายุนี้ เมื่อมาพบในแบบทดสอบจึงไม่ทราบว่า จะเติม ลักษณะนาม ตัวไหนดี จึงทิ้งของคำตอบในวงไว้

4. จำนวนลักษณะนาม ต่างจากภาษาเขียนที่เด็กแต่ละระดับอายุใช้เป็น 219, 187, 164, 172, 185, 165 ตัวตามลำดับ ซึ่งแสดงว่าเด็กเล็กมีแนวโน้มในการใช้ ลักษณะนาม ต่างจากภาษาเขียนมากกว่าเด็กโต จึงกล่าวได้ว่าเด็กโตนั้นมีความสามารถในการใช้ลักษณะนาม ขยายค่านามถูกต้องตามภาษาเขียนมากกว่าเด็กเล็ก เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าเด็กโตมีประสบการณ์ คุ้นเคย และเรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะนาม ที่ถูกต้องตามภาษาเขียนมากกว่าเด็กเล็ก

5. ในการใช้ลักษณะนาม ที่ต่างจากภาษาเขียน นักเรียนในทุกระดับอายุจะ

ใช้ลักษณะนาม "อัน" คิดเป็นร้อยละ (ของลักษณะนาม) มากกว่าลักษณะนามภาษาไทยอื่น ๆ (ดังตารางแสดงไว้ในภาคผนวก ข. 2) ตัวอย่างเช่น

ลักษณะนาม	ที่ต่างจากภาษาไทย	ระดับอายุ					
		8/2	10/0	12/0	14/0	16/1	18/0
อัน	ไชรอยละ	26.29	24.56	19.93	19.21	16.89	16.08
โย	ไชรอยละ	3.78	5.78	3.58	2.38	3.72	0.44
ลูก	ไชรอยละ	2.68	4.33	3.24	4.42	3.89	3.27

$$\text{การหาไชรอยละใช้สูตร} \quad \frac{x \times 100}{y}$$

x = จำนวนคำว่า "อัน, โย, ลูก" ที่นับได้ในของการใช้ลักษณะนาม ที่ผิดไปจากภาษาไทยในเด็กแต่ละระดับอายุ

y = จำนวนลักษณะนาม ทั้งหมดที่นับได้ในของการใช้ลักษณะนาม ที่ผิดไปจากภาษาไทยในเด็กแต่ละระดับอายุ

สาเหตุของการใช้ลักษณะนาม "อัน" มากกว่าลักษณะนามอื่น ๆ ในการใช้ที่ผิดจากภาษาไทยนั้นอาจเป็นเพราะว่า "อัน" เป็นลักษณะนามที่ง่าย และเป็นที่ยอมรับกว่าลักษณะนามตัวอื่น ๆ นอกจากนี้ ตามปกติแล้วลักษณะนาม ขยายคำนามนั้นจะมีตำแหน่งอยู่หลังคำนามเสมอ และเป็นตำแหน่งที่แน่นอน เช่น "นก 1 ตัว" "ข้าวโพด 1 คัพ" เมื่อเด็กเคยใช้ลักษณะนาม "อัน" ตามหลังคำนามบางตัว เช่น "ไม้บรรทัด 1 อัน" เด็กก็ต้องเมื่อมาหาคำนามคำใหม่ก็มีแนวโน้มที่จะเอาลักษณะนาม "อัน" นี้ไปขยายคำนามคำใหม่ด้วย ผลการวิจัยข้อนี้สอดคล้องกับการศึกษาของเบรเน 63 (Braine, 1963) เกี่ยวกับการเรียนรู้ในเรื่องตำแหน่งของคำ สรุปว่าเมื่อเด็กเรียนรู้ตำแหน่งที่แน่นอนของคำหนึ่ง ๆ

63

H.D.S. Braine, "On Learning the Grammatical Order of Words,"

Reading in the Psychology of Language. Edited by Leon A. Jacobvit and Murnox S

Murnox (Englewood-Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1967), pp. 232-35.

ในประโยคใดประโยคหนึ่งแล้วก็มีแนวโน้มที่จะเติมคำนั้น ๆ ในตำแหน่งเดิมในประโยคใหม่

6. มีจำนวนคำนามรอยละ 4 ที่มีนักเรียนบางคนจากเสียง 2 ระดับอายุหรือน้อยกว่าใช้ลักษณะนาม มาขยายโคถูกของตามภาษาเขียน ส่วนอีก 4 หรือ 5 ระดับอายุที่เหลือจะฟังของคำตอบให้ว่างไว้ โคแก คำนามลำดับที่ 151, 182, 183, 189, 192, 196, 197, 199 และมีจำนวนคำนามรอยละ .5 ที่ไม่มีนักเรียนระดับอายุใดเลยใช้ลักษณะนาม มาขยายโคถูกของตามภาษาเขียน ซึ่งผู้วิจัยไม่ทราบเหตุผลที่แท้จริงว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น แต่อาจจะเป็นไปได้ว่าลักษณะนาม ขยายคำนามที่กล่าวมาไม่เป็นที่คุ้นเคยสำหรับเด็กในระดับอายุเหล่านี้ และนอกจากนี้อาจเป็นเพราะว่าลักษณะนาม ที่ถูกของตามภาษาเขียนของคำนามเหล่านี้ไม่เป็นที่นิยมใช้กันในสังคมปัจจุบัน เวลาครูสอนอาจจะไม่ได้สอนเกี่ยวกับลักษณะนามเหล่านี้ในระดับชั้นต้น ๆ หรือเน้นสอนเกี่ยวกับลักษณะนาม เหล่านี้ในชั้นโต จึงทำให้โอกาสที่เด็กจะทราบลักษณะนาม ที่ถูกของตามภาษาเขียนของคำนามที่กล่าวมามีน้อย เมื่อมาพบคำนามเหล่านี้จึงมีนักเรียนเพียงจำนวนน้อยในบางระดับอายุเท่านั้นที่สามารถใช้ลักษณะนาม มาขยายคำนามนั้น ๆ ให้ถูกของตามภาษาเขียนได้

7. ในการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทยที่ผิดจากภาษาเขียนบางตัว นักเรียนบางคนในทุกระดับอายุใช้ลักษณะนาม ที่ผิดไปจากภาษาเขียนคล้าย ๆ กัน (ดังแสดงตัวอย่างไว้ในข้อ 3.5 ของบทที่ 3) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าลักษณะนาม ขยายคำนามที่ผิดไปจากภาษาเขียนเหล่านี้เป็นที่นิยมใช้กันมาก และเป็นที่ยอมรับในภาษาพูดทั่ว ๆ ไป จึงน่าจะเป็นไปได้ที่เด็กนักเรียนเหล่านี้จะคิดว่าลักษณะนาม ที่ผิดไปจากภาษาเขียนนั้น ๆ เป็นลักษณะนาม ที่ถูกของตามภาษาเขียน จึงทำให้รูปแบบของการใช้ลักษณะนาม ที่ผิดไปจากภาษาเขียนมีลักษณะคล้าย ๆ กัน

8. นักเรียนบางคนในทุกระดับอายุจะนำเอาลักษณะนาม ที่เป็นภาษาถิ่นมาใช้แทนลักษณะนาม ที่ถูกของตามภาษาเขียน เช่น

น้ำชา	1	กอก (ถวย)
ชาวหลาม	1	บอง (กระบอก)
มะพร้าว	1	คะแนง (ทะเลาย)
ยริก	1	แกน (เม็ด, ผล, ลูก, ใบ)

ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนเคยชินกับการใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ยิ่งถ้าเป็นเด็กในระดับอายุน้อย (ประถมปีที่ 2) โอกาสที่จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะนามที่ถูกของตามภาษาเขียนก็น้อย ครูผู้สอนก็ยังคงไม่ได้สอดแทรกเรื่องลักษณะนามที่ถูกของตามภาษาเขียนเข้าไปในการเรียนการสอนมากนัก ลักษณะนามที่เป็นภาษาถิ่นจึงเข้ามามีอิทธิพลในการใช้ลักษณะนามที่ถูกของตามภาษาเขียน แต่เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นโอกาสได้เรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะนามที่ถูกของตามภาษาเขียนก็มากขึ้น จึงทำให้การใช้ลักษณะนามที่เป็นภาษาถิ่นมาแทนที่ลักษณะนามที่ถูกของตามภาษาเขียนมีแนวโน้มที่จะลดลง (ดังแสดงไว้ในข้อที่ 3.5 บทที่ 3)

9. จากตารางที่ 5 พบว่านักเรียนบางคนบางระดับอายุใช้ลักษณะนามต่างจากภาษาเขียน คำคำนามทั้งคำหรือพยางค์หนึ่ง หรือพยางค์หลังของคำนามนั้น ๆ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนเหล่านี้ยังไม่มีความคุ้นเคยกับลักษณะนามที่ถูกของตามภาษาเขียนของคำนามดังกล่าวมา ทั้งด้านการใช้ในชีวิตประจำวัน หรือในการเรียนรู้ที่โรงเรียน จึงทำให้ใช้ลักษณะนามของคำนามเหล่านั้นต่างไปจากภาษาเขียน

จะเห็นว่าการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมุติฐานของผู้วิจัยที่ว่า "ความสามารถในการใช้ลักษณะนามภาษาไทยที่ถูกของตามภาษาเขียนจะพัฒนาตามระดับอายุที่เพิ่มขึ้น" แต่เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาศึกษาเป็นแบบภาคตัดขวาง (Cross-Sectional) ไม่ได้ติดตามศึกษากลุ่มตัวอย่าง เดียวต่อเนื่องกันทุกระดับชั้น แต่ละระดับชั้นอาจมีตัวแปรอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น วิธีสอนที่ต่างกัน นอกจากนี้ยังมีปัญหาในการเลือกกลุ่มตัวอย่างนักเรียน เพราะเราไม่สามารถควบคุมระดับความสามารถทางสติปัญญาของเด็กทุกระดับอายุให้อยู่ในระดับที่เท่ากันได้ จึงเป็นไปได้ว่าการที่เด็กระดับอายุมากได้คะแนนมากกว่าเด็กระดับอายุน้อยนั้น นอกเหนือจากได้เรียนรู้มากกว่าแล้ว ยังขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญาด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย